

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 130/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich s. r. o., Skautská 12, Nitra, adresa na doručovanie Lombardiniho 22B, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Heinrich, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 CoE 622/2013 z 25. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxovým podaním 25. februára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená o písomnú podobu v zákonnej lehote troch dní, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako i práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 10 CoE 622/2013 z 25. júna 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že „... na základe exekučného titulu - notárska zápisnica N 162/2009, Nz 39175/2009, NCRLs 39750/2009 zo dňa 4.11.2009, návrhu oprávneného... na vykonanie exekúcie zo dňa 10.11.2010 na vymoženie pohľadávky 200 000 € s príslušenstvom, poverenia na vykonanie exekúcie č. 5202*054897 zo dňa 10.12.2010, ktoré vydal Okresný súd Galanta, súdny exekútor... vydal Upovedomenie o začatí exekúcie na vymoženie pohľadávky vo výške 105 000 € a jej príslušenstva. Predmetné Upovedomenie bolo doručené sťažovateľovi (ako povinnému) dňa 23.5.2012.

Návrhom zo dňa 6.6.2012, doplnený podaním zo dňa 13.6.2012, povinný navrhol čiastočné zastavenie exekučného konania (o zaplatenie 105 000 €) v sčasti 55 001 €, resp. jej obmedzenie len na sumu 49 999 €. Návrhom zo dňa 6.6.2012 povinný navrhol odklad exekúcie.

Okresný súd Galanta uznesením sp. zn. 23Er/1195/2010 zo dňa 30.1.2013 rozhodol, že odklad exekúcie vedenej... pod spisovou značkou EX 16246/2010 nepovoľuje a návrh povinného na zastavenie exekúcie vedenej... pod spisovou značkou EX 16246/2010 zamietá.

Dňa 18.3.2013 podal povinný voči uzneseniu Okresného súdu Galanta č. k. 23 Er/1195/2010-79 zo dňa 30.1.2013 na základe jeho poučenia... odvolanie. Dňa 2.4.2013 povinný (z opatrnosti) podal na ústavný súd Slovenskej republiky i ústavnú sťažnosť, ktorá však bola... uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 412/2013-13 z 4.9.2013 odmietnutá...“.

Ako ďalej sťažovateľ uvádza, po podaní odvolania uznesením sp. zn. 10 CoE 622/2013 z 25. júna 2014 krajský súd odvolanie sťažovateľa odmietol, dôvodiac zákonným ustanovením § 218 ods. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

3. S ohľadom na uvedené sťažovateľ v sťažnosti namieta, argumentujúc rozsiahlymi skutkovými okolnosťami prípadu, ako aj právnou argumentáciou, viaceré pochybenia Okresného súdu Galanta, najmä však Krajského súdu v Trnave, z ktorých vyvodzuje, že „... uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoE/622/2013-108 zo dňa 25.6.2014 je v priamom rozpore s rozhodnutím Ústavného súdu, resp. v priamom rozpore s odôvodnením jeho rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 412/2013-13 z 4.9.2013, ako aj v priamom rozpore s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 306/2008, 4Cdo 207/2012 a 7Cdo 154/2011 (ku ktorým sa priklonil aj samotný Ústavný súd Slovenskej republiky vo vyššie uvedenom uznesení II. ÚS 412/2013-13).

Uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoE/622/2013-108 zo dňa 25.6.2014, resp. jeho postupom boli odňaté sťažovateľovi základné práva a slobody garantované Ústavou Slovenskej republiky, ako aj medzinárodným Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

4. Sťažovateľ preto ústavnému súdu navrhuje, aby po predbežnom prerokovaní prijal sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1) Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoE/622/2013-108 zo dňa 25.6.2014 porušené bolo.

2) Uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 25.6.2014 č. k. 10CoE/622/2013-108 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3) Krajský súd v Trnave je povinný vyplatiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], primerané finančné zadostučinenie vo výške 2 000 € (slovom dvetisíc eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu.

4) Krajský súd v Trnave je povinný nahradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trovy právneho zastúpenia vo výške 355,73 € (2 úkony á 139,83 € = 279,66 € + 2 x paušálna náhrada á 8,39 € = 296,44 € +

20% DPH (59,29 €) = 355,73 €) na účet právneho zástupcu [REDACTED]

[REDACTED]“

II.

5. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

9. Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

10. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

11. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

12. Podľa zistení ústavného súdu voči napadnutému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 10 CoE 622/2013 z 25. júna 2014 bolo zo strany sťažovateľa 24. februára 2015 podané dovolanie, o ktorom do dňa predbežného prerokovania sťažnosti ešte nebolo rozhodnuté.

13. Podstatou námietok sťažovateľa je právne posúdenie rozhodnutia krajského súdu najmä z hľadiska rešpektovania práv (bod 1), v dôsledku porušenia ktorých sa sťažovateľ domáha [tak v konaní pred ústavným súdom, ako aj podaním dovolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)] zrušenia ním označeného uznesenia krajského súdu sp. zn. 10 CoE 622/2013 z 25. júna 2014.

14. Ak sa za tejto situácie sťažovateľ domáha svojich práv jednak na najvyššom súde a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

15. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolania či dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04 a jeho body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

16. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľa meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2015